

varing mod, at man sammenstiller Tilskuddet til Gillelejebanen, skønt jeg indrømmer, det er 90,000 Kr., hvoraf Staten ingen Renter faar, med de mange Baner, der ellers staa paa Dagsordenen. Det er ubegrundet, det har jeg tilladt mig at oplyse.

Hvad Kystbanen angaar, er det fremhævet saa mange Gange, at den i og for sig maa anses for rentabel; om den bliver rentabel i Statens Haand, vedkommer ikke os. (Ufbrydelse). Sa, om den i Statens Haand ikke bliver rentabel, kunne de Medlemmer dog ikke gøre for, som have stillet private Lovforslag om den, som have ønsket, at det skulde være en Bane, som Staten ikke skulde have nogen Udgift af. Dem kan man, naar Staten ikke vil tillade dem at bygge Banen, dog umulig bebrejde, at de saa give deres Samtykke til, at den højtærede Minister faar Lov til at bygge den. Jeg vil tillade mig ligesom andre ærede Medlemmer at udtale mig mod den Bestemmelse, at der skulde gives kommunale Tilskud, skønt jeg meget godt ser, hvad der kan siges for og imod den fra det almindelige Retfærdighedshensyn, idet man kan finde, at der ved denne Bane skabes en Fordel for den paagældende Egn, og at den bør betales i en eller anden Form. Jeg skulde derfor ikke i og for sig have modsat mig denne Bestemmelse, hvis det ikke havde været fordi man derved gjorde et saa vigtigt Baneanlæg som dette afhængigt af enkelte Smaakommuner, som ligge paa Vejen; thi man kan sikkert gaa ud fra, at Amtet som saadant betragter sig aldeles ikke som interesseret i Baneanlægget, der gaar saa hyderlig i det som vel muligt, helt ude ved den østlige Grænse af Amtet, og at det vil forlange, at det bliver Sognene, som paatager sig denne Udgift; men disse Sogne ville i de fleste Tilfælde heller ikke betragte sig som tilstrækkelig interesserede deri. Det bliver de private Lodsejere, som ere mere eller mindre interesserede i at sælge Grunde eller udleje dem, der væsentlig faa Fordel af at faa en saadan Bane, og man gør altsaa et saadant Baneanlæg afhængigt af, om disse enkelte Lodsejere ville give et saadant Bidrag eller ikke. Det forekommer mig ikke gør ligt. Havde man paa en anden Maade kunnet faa Bidrag fra Egnen, havde det været sin Sag, men at gøre et saadant Anlæg afhængigt af disse private Interesser forekommer mig at

være absolut forkert. Det vil kunne skydes ud i Aaringer, inden disse enkelte Personer maatte finde Anledning til at hyde Tilskud, de kunde ogsaa helt standse Anlægget, men det vilde dog blive en yderst ubelig Situation for Staten, enten ikke at kunne komme til at bygge Banen eller at maatte sige: nu stryge vi vor Fordring om kommunale Tilskud, vi give alt, siden de enkelte Personer ikke ville betale deres Bidrag! Dette er i og for sig ingen værdig Stilling for Statsmagten. Med Hensyn til selve Banens Rentabilitet vil jeg dog endnu gøre en Bemærkning; jeg skal kun ganske let strejfe det. Det, jeg ønsker at oplyse, er, at en Gang med Tiden — for Djeblippet kan der næppe være Tale om, at der kan lægges en Udstykningsplan for de Grunde, der stæres bort fra Jægersborg Dyrehave — maa de Grunde, som falde uden for Hegnet, nødvendigvis udparceleres og sælges til Fordel for Statskassen. Der er enkelte af disse Skovpletter, som maaste kunne nedblive at være Skov, men, der er andre, som ganske naturligt ville høre op med at høre med til Skoven, og som af forskellige Grunde ville faa betydelig Værdi. Nu kommer der jo imidlertid hurtigt en Mængde andre Grunde paa Markedet, og det kan derfor finansielt være fuldstændig korrekt af Staten at opsætte Salget af disse Arealer flere Aar, da de saa ville faa en meget stor Værdi. Jeg nævner dette, fordi det ogsaa vil hjælpe til at bringe Udgiften til Baneanlægget ned. Jægersborg Dyrehave er ca. 1,700 Td. Land stor, og der vil deraf afskæres 40—50 Tdr. Land, saa der vilde ikke være noget i Vejen for at sælge 30—40 Tdr., der endog, blot regnede til 1 Kr. pr. Kv.-Alen, ville indbringe ca. 1/2 Mill. Kr. — Med Hensyn til Driftsmateriellet ønsker jeg at gøre en Bemærkning, den samme, som jeg gjorde ved Finanslovens Behandling, nemlig om de 350,000 Kr., som sættes til Anskaffelse af nyt Materiel. Jeg vilde ønske, at den højtærede Minister — det er vel ogsaa den ærede Ministers Hensigt — vil stræbe at faa saa rigeligt Materiel her som muligt. Jeg tror, dette er et simpelt Retfærdighedshandling mod de danske Producenter af forskellig Art, som bo i det nordlige Sjælland, men for Resten ogsaa over for hele det øvrige Sjælland, ja man kan vel sige over for hele Landet, thi det er